

a végkielégítéseket törvénytelen különadóval sújtó rendelkezések hatályon kívül helyezéséről és az e rendelkezések miatt kárt szenvedett munkavállalók kártérítéséről

1.§

Hatályát veszti

- a.) az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény **8.–12.§**,
- b.) az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény módosításáról szóló 2010. évi CXXIV. törvény, valamint
- c.) az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény módosításáról szóló 2011. évi XLVI. törvény.

2.§

- (1) az **1.§** -ban hatályon kívül helyezett rendelkezések alkalmazása miatt kárt szenvedetteket kártérítés illeti meg.
- (2) A kártérítés mértéke a befizetett különadónak a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresével megnövelt összege.
- (3) A kártérítés összegét csökkenteni kell a 2011. évi XLVI. törvény **4.§** rendelkezései értelmében az állami adóhatóság által már korábban visszafizetett összeggel.
- (4) Az állami adóhatóság a kártérítés összegét az e törvény hatályba lépését követő 30 napon belül megállapítja és kifizeti.

3.§

E törvény a kihirdetését követő napon lép hatályba.

Általános indokolás

A strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága egy korábban a Külügyminisztérium alkalmazásában állott köztisztviselő panaszára megállapította: az a tény, hogy a panaszosnak az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény módosításáról szóló 2011. évi XLVI. törvény rendelkezései értelmében a neki törvény szerint járó és általa már korábban fölvetett végkielégítés 3.5 millió forint fölötti részének 98%-át különadó címén be kellett fizetnie, sérti a magántulajdonhoz való jogot. A magyar államot ezért a felperesnek fizetendő 11 ezer euró kártérítésre ítélte, továbbá 6 ezer euró perköltségben marasztalta.

Nyilvánvalóan hasonló ítéletre kell számítani az idézett törvényi rendelkezés miatt különadóval sújtott többi, a strasbourgi bírósághoz fordult munkavállaló esetében is. A most megszületett ítélet 2,4 millió forint jogtalan elvonásáért ítélte meg 11 ezer euró kártérítést, azaz napi árfolyamon valamivel több, mint 3,2 millió forintot. Tekintettel arra, hogy a jegybanki alapkamat a 2010-es kormányváltás óta soha sem volt magasabb 7%-nál, a törvényjavaslat mindvégig ezzel számolva is csak évi 14%-os kamatot rendelve fizetni. Ez a két év alatt valamivel kevesebb, mint 30%-nyi, azaz 720 ezer forint kamatot jelentene (valójában, minthogy a 7%-os alapkamat-szint ebből a két évből csak nyolc hónapon át volt érvényben, jóval kevesebbet). Az így kiszámított,

és a tényleges összeget jócskán meghaladó 3,12 millió forint tehát még mindig alatta maradt volna annak a 3,2 millió forintot meghaladó kártérítésnek, amit a magyar államnak a strasbourgi bíróság ítélete szerint ki kell fizetnie, nem is beszélve a 6 ezer euró perköltségről.

A törvényjavaslat elfogadásával tehát a magyar állam jelentős összeget takaríthat meg. Ráadásul a magántulajdonhoz való jog sérelmét jelentő különadót a kormánytöbbség nem csak az ellenzék, de valamennyi szakértő, köztük az Alkotmánybíróság többszöri nyomatékos figyelmeztetése ellenére fogadta el, nem volna tehát méltányos, ha a kárpótlásul és perköltség fejében fizetendő összegek a következő kormány költségvetését terhelnék.

A pénzügyi racionalitásnál is fontosabb morális érvek is a törvényjavaslat elfogadása mellett szólnak. A végkielégítések utólagos megadóztatásáról szóló törvény a magyarországi jogalkotás szégyene. A méltán közfelháborodást okozó, olykor százmillió forintot is meghaladó végkielégítéseket nem a közszférában fizették, hanem a versenyszférában, és nem törvény, hanem egyedi menedzserszerződések alapján. Ezeket a szerződéseket, mint jó erkölcsbe ütközőket, polgári peres úton is meg lehetett volna támadni, és a kifizetett végkielégítések nagy részét visszaperelni. A közszféra törvény által szabályozott néhány milliós végkielégítéseit megsarcolni rendelő, visszamenőleges hatályú törvény elfogadásának célja tehát részint politikai hangulatkeltés volt, részint pedig a választáson vereséget szenvedett erők politikusainak megalázása. A kormánytöbbség az egyik legalapvetőbb és legrégebbi jogállami alapelvet áldozta föl a mesterségesen fölheccelt közhangulatnak, és a nyolcévi ellenzékbe szorítottság miatt frusztrált politikusai bosszúvágyának.

A különadóról rendelkező törvény végül is nem a kormánytöbbség képviselői által „pofátlannak” minősített végkielégítéseket rendelte megsarcolni, hanem a politikai ellenfeleken túl a 30-35 éven át tisztességesen dolgozó pedagógusok, egészségügyi alkalmazottak, minisztériumi kistisztviselők néhány milliós végkielégítését. Méltányos, hogy ezeknek az akaratukon kívül a politikai csatározások gyújtópontjába került polgároknak ne a strasbourgi bíróságon kelljen keresniük igazukat, hanem a nekik oktalanul sérelmet okozó törvényhozás szolgáltasson számukra igazságot.

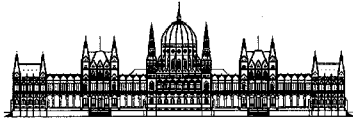
Részletes indokolás

1.§-hoz

A közszférában kifizetett végkielégítéseket 98%-os különadóval sújtó törvényi rendelkezéseket, mint emlékezetes, az országgyűlés több lépésben fogadta el. Először az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény 8.–12.§ tartalmazta őket. Amikor ezt az Alkotmánybíróság alkotmányellenesnek ítélte, az országgyűlés előbb megnyirbálta az Alkotmánybíróság jogkörét, majd megalkotta az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény módosításáról szóló 2010. évi CXXIV. törvényt, amely lényegében változatlan tartalommal ismételte meg e rendelkezéseket. Az Alkotmánybíróság azonban a szűkített jogkör birtokában is fogást talált e rendelkezéseken, ismét alkotmányelleneseknek minősítve őket. Az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény módosításáról szóló 2011. évi XLVI. törvény aztán részint kiterjesztette a különadó-fizetési kötelezettséget a korábban kifelejtett országgyűlési és európai parlamenti képviselőkre, valamint a polgármesterekre is, részint orvosolta az Alkotmánybíróság néhány kifogását. Az 1.§ e három törvényi rendelkezést helyezi hatályon kívül.

2.§-hoz

A törvénytelen rendelkezés következtében kárt szenvedetteknek kárpótlás jár. Jelen paragrafus a kárpótlás mértékét a jogtalanul elvont összegben, és annak méltányos mértékű kamataiban állapítja meg. Tekintettel arra, hogy a 2011. évi XLVI. törvény a korábbiakhoz képest enyhített a különadó-fizetési kötelezettségen, és a korábban esetleg befizetett többlet visszafizetéséről intézkedett, a (3) bekezdés ennek a korábban befizetett összegnek a beszámítását rendeli el. A (4) bekezdés a kártérítés kifizetésének szab határidőt.

ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

törvényjavaslat

Dr. Kövér László úr
az Országgyűlés elnöke

Helyben

Tisztelt Elnök úr!

Mellékelten - a határozati házszabály 85. § (1), valamint 98. § (1) alapján – benyújtom a végkielégítéseket törvénytelen különadóval sújtó rendelkezések hatályon kívül helyezéséről és az e rendelkezések miatt kárt szenvedett munkavállalók kártérítéséről ” címmel törvényjavaslatot.

Budapest, 2013. május 214.

Tisztelettel:

Dr. Kolber István
DK